

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 24. svečana 1888.

List 8.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

Ljubljani v Gospodu! Bliža se nam zopet sveti postni čas, in zopet glasi se pretresljivi klic sv. Cerkve: Človek, reši svojo dušo!

Resnično! Če se ozremo — in v postnem času naj bi se to posebno godilo — če se ozremo na Jezusa, terpečega; na Jezusa umirajočega; na Jezusa, Križanega, in ga potem vprašamo: Oh Gospod! zakaj si na križu? — ali nam ne odgovori: zavoljo tvoje duše zavoljo tvojega izveličanja?

Če pa tako Bog sam, včlovečeni, terpi za nas; če on za nas umerje; če on nas ljubi — bolj kot svoje življenje! — ali ne spoznamo v tem resnega opomina, da moramo tudi mi sodelovati na dušnem svojem izveličanju? Res! na to spominja križ z vso resnobo vsakaterega izmed nas: Sodeluj tudi ti, in reši svojo dušo!

Jeden način, in v nekem obziru glavni, zato pa tudi neobhodno potreben pogoj za vspešno sodelovanje z Bogom na našem dušnem izveličanju, je pravo spoznanje samega sebe. To spoznanje potrebno je pred vsem za to, da najdemo vire greha, ki so v nas skriti: svoje strasti, svoje slabosti in nepopolnosti.

V vsakem izmed nas spava — kot posledica deloma naše slabe nature, deloma izvirnega greha — vže od rojstva sèm cela versta hudih strastij. Zajedno z nami rastó in zoré tudi one. Z razvijajočo se pametjo in z vzbujajočim se zavestjem naše odgovornosti stopajo tudi one na torišče življenja.

Kolikrat zapazimo vže v nežnem detetu kali jeze in nepokorščine; kolikrat neko maščevalnost in terdoserčnost, kolikrat neko lakomnost in potuhnjenost; kolikrat vže nagnjenje k vpijanljivosti in nezmernosti; kolikrat neko nespodobnost in razposajenost v obnašanju do drugih. S strahom pričakujemo morda onega časa, ko bo dorastel ta otrok v mladeniča, v devico, in bo moral začeti bojevati se s svojimi hudimi nagnenji. Ali bo zmagal, ali bode premagan? Zmagal bo, je zvesto čuje pred durmi svojega serca, in ne pozabi

svoje slabosti; če si prizadeva za pravo spoznanje samega sebe, in si ogleda sovražnike, da se jim zoperstavlja. Če pa na to ne pazi, in živi brezskerbno tje v en dan, bati se je, da bode v boji le prehitro zmagan. Strasti vklepajo huje in huje njegovo sercé in konečno jim zapade kot brezvoljni plen.

Pravo spoznanje samega sebe je toliko potrebnejše, kolikor večja je naša slabost, in kolikor bolj je vkoreninjena strast po slabi navadi. Nahajajo se neredko ljudje, ki ne morejo skoraj ust odpreti, ne da bi takoj jeli preklinjati in rotiti se; ali žaliti bližnjega na časti; ali nesramno gerditi sramožljivost in poštenost in kerščansko pravnost, in najsvetejše teptati v blato podlosti. V drugih zopet kuha se leta in leta sovraštvo, jeza in želja po maščevanju. Še drugi dajejo z večkratno pijanostjo strašne vzglede itd. Od kod vse to? Od tod, ker samih sebe ne preiskujejo in ne spoznavajo. In kako je jedino le mogoče poboljšati se? Le tako, da sebe preiskujemo; le tako, da vendar enkrat odlečno spoznamo svoje napake in nevarnost takega dušnega stanja, in da potem s toliko večjo pazljivostjo čuvamo nad vsakim pojavom in gibanjem slabe navade.

Čuječe spoznavanje samega sebe je tem imenitnejše, čem škodljivejše so posledice brezskerbnosti. To nevarno lastnost imajo strasti, da se serca človekovega rade vže naprej polasté ter je nagibajo, in je k dejanju silijo, še predno mu jasno postane, ali je to ali ono dejanje dovoljeno ali ne. Tù pa nastane potem oni nevarni boj med tem, kar bi po vesti morali, po sercu pa radi storili. In v tej neodločnosti, ali naj bi to storili ali ne, navajajo strasti ona mnogoštevilna slepila in navidezne vzroke, pod katerimi boljše spoznanje v naj tolikrat opeša, hudobija pa zmago slavi. S toliko, prestrašno močjo strast človeka slepi in popolno zaslepi, da prepogostokrat jame dvomiti, je li istinito njegovo boljše notranje prepričanje; da je s časom celó izpodbija in s silo popolno zamori; da si konečno zares neko — seveda popolno napačno — prepričanje pridobi in po njem ravna. Poslušajmo n. pr., kako opravičujejo dandanašnji ne redko tudi prav priprosti ljudje svoje prestopke. „E kaj?“ govore. „Saj vendar ni vse prav tako, kakor duhovni učé. Saj sami tega ne verujejo“, in več takega. Od kod taka govornica? Iz strasti in njene slepilne moči. S početka nesrečnež sam ne veruje tega, kar pravi; sercé mu trepeče in notranje prepri-

čanje se taki govorici upira. Pa glej; strast hoče, da se ji vstreže in zopet ter zopet vstreže, naj ji vest še tako glasno nasprotuje. Da se pa konča ta mučni notranji boj, potlačiti se mora pred vsem veljava z vnanjega čuvaja vesti, veljava duhovnika in cerkve, da se potem toliko lože prevpije notranji glas. In če vest vendar le ne neha klicati in svariti, žugati ter braniti postave, mora konečno pasti stvarnik vesti in postav, Bog sam. „Dixit insipiens in corde suo: non est Deus“; „neumnež (ki je namreč zapustil resnico, in se dal premotiti laži in strasti) pravi: ni Boga.“¹⁾ Taka je, kakor v malem, tako v velikem, navadna pot k odpadu od Boga in njegove postave: da zmaga strast, mora odstopiti Bog; še več, strast sama mora stopiti na njegovo mesto ter se celó obožavati — dokaz staro neverstvo. Kakšna strašna sila tedaj, in kakšni razdevajoči učinki kažejo se v strasti, če se ji ne ustavljamo! Kako pa naj se temu nasproti zavarujemo? Tako, da v ponižnosti pridno sami sebe spoznavamo; tako, da, samim sebi mislo malo zaupajoč, in proseč pomoči od zgoraj, z lučjo svete vere brezobzirno posvetimo za vsako še tako skrito gubo svojega serca; da si na podlagi zapovedij božjih ogledamo vse tajne nagibe svojih dejanj; in da razkrijemo vsa skrivna pota, po katerih se strast tako rada potika; zavarujemo se konečno s tem, da se upognemo popolnoma in tudi v dejanju glasu svoje vesti vsegdar, kadar ona nasprotuje našemu samoljublju in kadar nam zapoveduje, ustaviti se sili strasti.

Ponižno spoznavanje samega sebe mora nas dalje braniti nekega nevarnega sovražnika našega izveličanja; misli namreč, po kateri imamo sami sebe za pravične. Mislimo namreč le prehitro, da smo pravični in dobri, in zadovoljni smo vže, če nas ne grajajo in obsojajo ljudje, ki vendar samo to vidijo, kar se na zvonaj kaže. Ne pomislimo pa, da je Gospod, „ki duhove tehta“;²⁾ Gospod, „ki pregleduje serca in obisti“.³⁾ Vse drugače vzgled v tem obziru daje nam sveti Pavel. Ko je bil toliko storil za Boga, ko je bil toliko za Boga deloval in terpel, pravi vendar tolik svetnik z vso resnobo in ponižnostjo: „Nimam sicer nič na vesti; toda v tem še nisem opravičen; kajti Gospod je, kateri me sodi“.⁴⁾ Da, Bog, Bog je, ki nas bo sodil; on pa opazuje reči vse z drugim očesom, kot človek. Zato kliče tudi psalmist: „Kdo spozna napake vse?“ in pristavi takoj prošnjo do Boga: „Mojih skrivnih grehov očisti me“.⁵⁾ Tako so mislili svetniki. Tako moramo misliti mi, in dejanski kazati s tem, da dobro pazimo na-se ter se tako varujemo zmote gledé svojega dušnega stanja. Kajti nič ni lože, pa tudi nič nevarnejše, kot to. Vzglede, kako lahko se je motiti, in kako lahko vara samolastna hvala pravičnosti, pa tudi vzgled, kako vse drugače sodi Gospod, podal nam je božji Izveličar v priliki o prevzetnem farizeju in ponižnem cestinarju.⁶⁾ Naj nam je ta prilika v svarilo, ob jednem pa tudi v spodbudek, pridno opazovati z dušnimi očmi vsako naše dejanje. Posebno naj bi tudi oni nikdar ne opustili, resno samih sebe spoznavati, ki opravljajo mnogo pobožnih zvonanjih del. Kajti le prerado se vresniči, kar beremo v knjigi „Hodi za Kristusom“: „Večkrat (pri vseh svojih zvonanjih delih) še zapazimo ne, da smo tako slepi v svojem notranjem. In tako se zgodi, da pogosto slabo delamo, še slabejše pa izgovarjamo, (kar smo naopak storili). Strast nas včasih podi, in mi jo imamo za (sveto) gorečnost.

Malenkosti drugih obiramo; a večjih svojih pogreškov ne vštevamo. Kako hitro čutimo in kako (natančno) pretehtujemo, kar moramo od drugih terpeti: a koliko drugi od nas terpe, za to se še ne zmenimo ne“.¹⁾ Zato opominjam še jedenkrat: Pazimo, dragi moji, in resno spoznavajmo v ponižnosti same sebe, da se obvarujemo kolikor mogoče vsake prevare, ki nam žuga po naopačnem samolastnem opravičevanju.

Ponižno spoznanje samega sebe je — reči smemo — glavni pogoj našega posvečenja, kar je glavni pogoj spokornega mišljenja, brez katerega je posvečenje grešnikovo nemogoče. Prav lepo izrazi medsebojno razmerje spokornega mišljenja in ponižnega spoznanja samega sebe sveti Bernard, ko pravi: „Človek ne more spoznati samega sebe, če ni napolnjen z duhom pokore; ne dela pa v duhu pokore, če ne pozna samega sebe“.²⁾ Prav tako lepo pravi sv. Lavreucij Justinijan: „Kdor samega sebe ne pozna, se ne kesá, ponižati se neče; če tudi grešnih madežev je poln, za čistega in zdravega se ima“.³⁾ Katoliška vera nas dalje uči, da ne moremo brez milosti božje nič zaslužljivega storiti za nebesa, še več, da pravični ali sveti postanemo samo po posvečujoči milosti božji.⁴⁾ Ravno tako pa je tudi resnično, da Bog dá ponižnemu svojo milost, prevzetnemu pa se ustavlja.⁵⁾ Kje pa naj iščemo ponižnosti? Morda tam, kjer se tako samoljubno govori: Poštenjak sem; kdo mi more kaj očitati? Morda tam, kjer se o bližnjem toliko slabega govori, kakor da bi bilo doma vse v najlepšem redu? O ne! Tako početje samo kaže, da je ponižnost pri njih nepoznana; nepoznana zato, ker se resno ne preiskujejo, ker samih sebe prav ne poznajo. „Tem bolj neusmiljeno napada prevzetnež svojega bližnjega, čem bolj zanemarja samega sebe prav spoznati“.⁶⁾ Če bi same sebe bolje poznali, ne bahali bi se s svojo pravičnostjo; marveč vskliknili bi: „Kaj je človek, da bi bil brez madeža (nasproti svetosti božji), in da pravičnim bi se štel, ki je od žene rojen. Glej, med (božjimi) svetniki nobeden ni nespremenljiv, in nebesa niso čista pred njegovimi očmi! Koliko manj pa človek, ki hudobijo pije, kakor vodo?“⁷⁾ Res, ljubi moji! „Kdor samega sebe dobro pozna, samega sebe malo ceni“, pravi pisatelj knjigi „Hodi za Kristusom“:⁸⁾ in „kdor pazljivo na-se gleda, rad molči o drugih“.⁹⁾ Kajti kdor bi sebe prav in dobro pretehtoval, ne bi našel ničesar, kar bi na bližnjem ostro sodil;¹⁰⁾ „kdor pa o drugih slabo govoriči, kaže, da samega sebe še ne pozna, kakor bi se poznati moral“.¹¹⁾ Iz tega tedaj sprevidite, v kako tesni zvezi je ponižnost, spokorno mišljenje in kerščanska pravičnost s spoznanjem samega sebe. Ne opuščajmo tedaj nikdar, spoznavati samega

¹⁾ Imit. l. 2. c. 5. n. 1.

²⁾ „Homo cognoscere se non potest, nisi poeniteat; poenitere non potest, nisi se cognoscat.“ (S. Bern. serm. de gradib. confess.)

³⁾ „Qui ignorat se, nescit compungi, se humiliare dedignatur; et cum sit delictorum ulceribus plenus, incolumem se esse arbitratur.“ (S. Laur. Just. P. 2. de Humilit. c. 2.)

⁴⁾ Conc. Trid. sess. 6. c. 7. de justific. ⁵⁾ Jac. 4. 6.

⁶⁾ „Eo durius contra aliena superbit, quo quis sua negligentius ignorat.“ (S. Greg. M. l. 3 Moral. c. 18.)

⁷⁾ Job. 15. 14. sqq. ⁸⁾ Imit. l. 1. c. 2. n. 1. ⁹⁾ Ibid. l. 2. c. 5. n. 2. ¹⁰⁾ Ibid. n. 1.

¹¹⁾ „Qui se cognoscit, continet linguam suam; qui vero loquax est, nondum seipsum ut oportet agnoscit.“ (S. Joan. Clim. 11.)

¹⁾ Ps. 13. 1.

²⁾ Prov. 16, 2. ³⁾ Ps. 7, 10. ⁴⁾ I. Cor. 4, 4. ⁵⁾ Ps. 18, 13. ⁶⁾ Luc. 18, 9. sqq.

sebe, in strogo opazovati svojega notranjega življenja. „Qui fueris, qui sis, quique debeas esse cognosce“: „Spoznavaj, kak si bil, kakšen si, in kašen moraš biti.“¹⁾
(Konec nasl.)

Zveličani Klemen Hofbauer ali Dvořák.

(Mesca pros. 1888 med blažene prištet.)

V večnem spominu bo pravični,
ne bo se bal hudega oznanila.
(Ps. 111, 7.)

Globoko je človeku vsajeno v serce od Stvarnika, da se raduje, da odobrava viditi trud, prizadevanje in dela slavnih móž. Radi hvalimo in povzdigujemo hrabre vojskovođe, preslavljamo učene može, se čudimo bistrim glavam, ktere z raznimi dobrimi znajdbami lajšajo revno zemeljsko življenje naše.

Če to veljá pa že za ta svet, za pozemeljske stvari, kolikanj več priznanja, več hvale zasluži tisti človek, ki se junaško borí za največi dar Božji, za sveto vero! Kolikanj bolj moramo občudovati človeka, ki pozabi na-se, da bi služil bližnjemu v najsvetejših zadevah, toraj tudi v najtežavnih; zakaj kolikor imenitniša je reč, tolikanj več sovražnikov in zopernikov šteje, tolikanj večega in hujšega boja treba je, da se obrani za nas in za druge.

In tacega boritelja za sveto vero in čednost, ki je junaško vse premagal, da bi ne le sebi, ampak tudi premnogim ohranil in množil nebeške milosti, da bi pogumno odganjal duševne mnogobrojne in ljute sovražnike z močjo iz nebes, hočem dalje v kratkem obrisu kazati preljubim čitateljem.

Sv. apostolski stol — papež sami — nam tako rekoč prigovarja, naj slišimo o blagem možu, kateri je bil letos v mescu prosencu v Rimu prištet slovesno med Blážene. Zakaj Bog je svojega ljubljenca zavoljo velike pobožnosti in gorečnosti za zveličanje duš — po smerti jel poveličevati z očitnimi čudeži. In ta Božji služabnik, glejte! je: oče Klemen Marija Hofbauer (Dvořák), umerl je kot redovni duhoven redemptorist na Dunaju 15. sušca 1820.

Klemen Marija Hofbauer, Dvořák, rojen je bil 26. grudna 1751 v kraju Tasvice (v Tasvici) blizo Znojma na Moravskem. Deveti izmed dvanajst bratov, zgubi očeta, star še le sedem let; kolika žalost, pa tudi nesreča! Pobožna mati, pa ubožna, težko otrokom priskerbuje potrebnega živeža; vender ne omaguje, marveč pri Bogu išče moči in pomoči, ki je Oče udov in zapuščenih; zato tudi otroke napeljuje k molitvi in k delu, in majhnemu sinku Klemen-u, pokaže na britko martro, rekoč: „Poglej, ta-le je sedaj tvoj Oče, — glej in skerbi, da Njemu v vseh rečeh dopadeš!“

Materna beseda, zlasti še iz pobožnih ust, ima veliko moč na otroško serce, in Klemen-u padlo je to dobro seme na rodovitno zemljo, — kaj čuda, da je tak lep sad iz njega dozorel.

Mati pošlje Klemen-a v bližnje mesto Znojim (Znaim), da se tam izučí pekarstva. Klemen se marljivo učí, in se gospodarjevím jako prikupi po svoji pobožnosti, pridnosti in ljubeznjivem obnašanji. Petletni pekovski sinček je vedno okoli njega, povsod hoče njega spremljevati, in Klemen njega velikrat zgolj iz usmiljenja na rame zadene (stupo-ramo nese), da fantiček ne opeša po poti. Ljudje viditi ljubeznjivi prizor, veli-

krat za njim kričijo: Krištof, Krištof, spominjaje se sv. Krištofa, ki je Dete-Jezuška rad nosil. Gospodinja Klemen-u to razlaga, ker še vedil ni in se klicu čudil, in Klemen poln svetih željá takrat zakliče: Oh, da bi tudi jaz zamogel božjega Zveličarja nositi na svojih rokah. Čez tri leta pokliče gospod opat premonstranškega (pemonstratencev v Louki) bližnjega samostana (Klosterneuburg-a) našega Klemena v pekovsko službo. Vidi pri mladenču veliko veselje za učenje, in privoši mu toliko prostega časa, da zamore obiskovati samostanske prve šole.

Božja Previdnost, ktera vlada vse naša pota, je namenila Klemen-u čudna dela, in notranji duh gnal je njega od tod v samoto pri kraju Milf Frauen, ko je 24 let spolnil; leta 1777 pa naprej v Moravške Budějevice, kjer je priučil se slovanskega jezika, kasneje mu tako potrebnega, in kmalo potem pride na Dunaj kot pekovski pomočnik v hišo mojstra Kuncman-a. Z mojstrom tem se prav prijateljsko zlagata v lepi kerščanski ljubezni, ter potujeta v Rim do grobov ss. Petra in Pavla.

Ko pride nazaj, zbudi se mu poprejšoja želja po samoti; toraj s svojim mojstrom potuje zopet na Rimsko, da si tam izbere samoto v prebivanje, ker pod papeževo vlado je bilo samotarsko življenje po zgledu puščavnikov dovoljeno. Še s šterimi družimi tovarši podasta se v blagoslovljenih meniških oblačilih v samoto blizo Tivola. Tam verstila se je molitev z obdelovanjem zemlje za potrebni živež. In tukaj dobi Klemen prav jasno spoznanje in poterjenje, da Bog njega kliče v duhovski stan, čeravno je bil že trideseto leto spolnil. Zato verne se čez pol leta na Dunaj nazaj, da si pridobi potrebnih učenosti za duhovski stan.

Ali kako naj se to zgodi? H. Klemen je reven in neznan v velikem cesarskem mestu? Kam naj se oberne? Bog skerbel je prečudno za svojega zvestega služabnika. Glejte, ko neki dan hoče iz škofijske cerkve sv. Štefana domov verniti se, kjer je mašniku stregel pri altarij, začne hudo deževati, in Hofbauer mora pri velikih vratih počakati, vedriti. Tu se ponudi Klemen nekim imenitnim tudi čakajočim gospem, da jim poišče voznika, in te tri postarne gospe, sestre si, povabijo priljudnega Dvořáka v voz ter ga potem izprašujejo, noče-li duhoven postati? Klemen, ves razveseljen, nanznanja gospem svoje veliko hrepenenje za duhovski stan že od mladih nog, in razloži mirno vse opovire, svojo revščino in zastalo učenost, da ni zamogel še te goreče želje spolniti. Pomoč je najdena; gospé njega in njegovega tovarša Hüblna podpirajo in oskerbujejo z vsem potrebnim, da latinske šole doveršita na Dunaju, in potem podasta se v Rim, tam se izučit bogoučnih cerkvenih naukov, ter pripravljat se za duhovski stan l. 1784. Pervo jutro po prihodu v večnem mestu podasta se oba pobožna dijaka v cerkev očetov Ligorjanov, t. j. iz družbe Boga in Zveličarja, ker sta od tod zvon slišala.

Zvon pa je vabil k sv. maši; Klemen vpraša nekega dečka, čigava da je cerkev ta, kjer duhovni skupaj tako pobožno svoje cerkvene vsakdanje molitve opravljajo, in dobi odgovor: „Tukaj imajo cerkev duhovni Božjega Zveličarja, in tudi Ti boš v versto stopil!“ — Klemen spozná v tem klic in migljež Božji, poprašuje potem natančneje, ter se s svojim tovaršem Hüblnom podá v to redovniško družbo; na praznik sv. Jožefa l. 1785 napravi obljubo, in bil je leta 1786 mašnik posvečen, star 35 let.

(Dalje nasl.)

¹⁾ S. Fulgent. Ep. ad Theodor. c. 9.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

Pustite otročiče in nikar njim ne branite k meni priti! (Mat. 19. 14.) Ko bi ravno deset tisoč učениkov imeli v Kristusu, vendar nimate veliko očetov. (I. Kor. 4. 15.)

(Dalje.)

In v živ izgled nam je Don Bosko v resnici, kako naj se spolnuje zapoved Gospodova: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!“ Kar je storil ta duhoven v svojem življenji, to je cvet kerščanske ljubezni.

Naj mi ne oporeka kdo, da ni potreba razglašati in preslavljanja njegovih telesnih in duhovnih del usmiljenja! Res je, Učenik je govoril: „Naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica (Mat. 6. 3),“ in je strogo bičal hinavske farizeje, ki so po ulicah razklicavali svoja dobra dela. Res je, da tudi naši modérni človekoljubi, ki jedó — za reveža, pijejo — za ubožca, plešejo — za berača, nikdar ne pozabijo povedati, v kak dober namen so napravili veselico. Ali delo Don Boskovo je razglašeno dovolj, delo je tako velikansko, da se ne more prikrivati pred svetom, kakor ni prikrita luč, ki je postavljena na svečnik.

Da pa ravno v sedanjem času kažemo na Don-Boskove naprave, menimo, da je celo potrebno in koristno. Zakaj?

1.) Ako slišimo, kako skromen je bil začetek Don-Boskovim zavodom, kako ubog je bil Don-Bosko — zapuščan celo od svojih prijateljev, s kolikimi težavami se je imel boriti, kakega dela se je ta mož lotil — in če nazadnje pogledamo v sirotišnice torinske, katerim je bil do zadnjega časa vodja in duša na telesu oslabljeni Don-Bosko, če si mislimo razne zavode in šole po Laškem, Francoskem in Španjskem, misijonske postaje v divji Patagoniji; — če si mislimo, da znaša število Don-Boskovih gojencev zdaj o smerti njegovi nič manj kot 130.000: nehoté se moramo čuditi, da je vse to delo enega samega človeka. Kako je bilo Don-Bosku mogoče kaj takega doseči? Odgovor se glasi: Pomagal mu je Bog in njegovo živo versko prepričanje. Vera mu je vžigala v sercu gorečo ljubezen do Boga — in do bližnjega; vera je bila podlaga vsemu njegovemu delovanju; vera mu je dajala moči in poguma, da ni nikdar obupal — in nikdar omagal. Na Don-Bosku ravno se je pokazala tista tajna, oduševljajoča in oživljajoča moč sv. vere.

Kdo ne bere z veseljem o prvih mučencih, s kako serčnostjo so šli v smert za Jezusa: rodila je ta cvet sv. vera; kdo ne bi bral z enakim veseljem, koliko dobrega je storilo eno samo blago in ljubeče serce: tudi ta cvet je rodila sv. vera. In vi, sovražniki sv. katoliške Cerkve, ki radi zaterjujete, da se je naša sv. vera preživela in zastarela in nima več tiste moči kakor nekdanj — evo vam Don-Boska!

Popis življenja in delovanja Don-Boskovega je naj lepši zagovor sv. katoliške Cerkve.

2.) Če se količkaj piše v sedanjem času, mora se zadeti ob tisto grizoče socialno vprašanje, ki kakor divji zmaj odpira svoje žrelo nad nami; nimamo pa nobene stvari, da bi potolažili to pošast; žrelo je še vedno odpereto.

Kako bi se dalo rešiti socialno vprašanje, o tem smo vsi edini, namreč, le s pomočjo sv. vere. Ali

kako to izveršiti — to dela preglavice. Don Bosko je to pokazal dejansko v veliki meri, kako se pomaga revežu in kako se zamore narediti iz postopača — pošten človek. On je ne samo teoretično, ampak tudi praktično podal dokaz, da pričakujmo tu pomoči edino od sv. vere.*

3.) Ko pišemo te verstice, smo ravno v času, ko so se dvignili avstrijski katoliki, da si priboré verske šole. Da je šolstvo brez vere oreh brez jedra, to pripozna — mora pripoznati vsak, kdor pozná otroški značaj in poduk v šoli. Kaj si si boljši po zimi z najlepšo pečjo, ako pa ni nikdar zakurjena; — in kaj ti pomaga človek, ki je olikan in omikan po vseh pariških in dunajskih modah — serca pa nima — serce njegovo je prazno. Blage in dobre ljudi odgojuje sv. vera — temu naj jasnejši dokaz je zopet Don-Bosko. Don Bosko je prvi pedagog, vzgojitelj našega stoletja, to je občno pripoznano. Njegova metoda delala je čudeže. O vsem tem se bomo lahko prepričali. Podlaga mu je bila vera.

Vže s temi — dozdej naštetimi podatki mora Don-Bosko vzbujati naše zanimanje. Blag značaj njegov je vreden, da ga poznamo; in vredno je tudi delo njegovo, da se pokaže javno slovenskemu svetu. Te misli so vodile dopisnika, ko je prijel za pero da opiše čč. bralcem življenje Don-Boskovo.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Občni zbor katoliške družbe za Kranjsko. (Konec.) Društvena knjigarna pomnožila se je lansko leto za 123 knjig, katerih večina so dali preč. g. častni kanonik dr. Matija Leben. Hvala mu za ta velevažni dar! Kijigarna ima čez 3516 bukev.

Mesto „Glasov kat. družbe“, katerih je 20 zvezkov prišlo na svetlo, izdala je družba pretečeno leto „Drobtinice“ nadja se, da se bode s to knjigo vsim udom, pa tudi neudom vstreglo, kajti po nepozabljivem knezoškofu Slomškemu ustanovljene „Drobtinice“ je ljudstvo kaj rado prebiralo, in jih, ko so izhajati nehale, bridko pogrešalo. Drobtinice bodo nadaljevale in čuje se, da slovensko ljudstvo to nadaljevanje z veseljem pozdravlja.

Hvala posebna gre neumornemu vredniku Drobtinic preč. g. prof. dr. Fr. Lampe-tu.

Hvala blagim gosp. poverjenikom po deželi, kateri zunaj Ljubljane kat. družbo zastopajo, ter si prizadevajo blagodejne namene pospeševati.

Družba je iz „Drobtinic“ izdala posebni iztis:

„Zlatomašnik Leon XIII.“

Ker je bil po milostnem g. knezoškofu ustanovljen škofijaki odbor, obstoječ večinoma iz udov kat. družbe, v prid petdesetletnici mašništva svetega očeta papeža Leona XIII, in je bil to stvar v roke vzel in potrebno priredil, je odpadla potreba kat. družbi za kako posebno vravnavo pri tej svečanosti.

Gospod predsednik tudi pojasni, da smemo z denarstvenim stanjem kat. družbe zadovoljni biti. V naslednji volitvi so bili izvoljeni kot odborniki naslednji preč. in čast. gospodje:

Dr. Čebašek Andrej, prelat; Dogan Janez, mizarški mojster in tergovec; Gestrin Leopold, župnik v pok.;

*) Čemu tedaj strah pred versko šolo, kakoršnega zdaj zviti in ošabni brezverci razširjajo?

dr. Janežič Janez, profesor; dr. Jarc Anton, prošt; Jeran Luka, monsgn., kanonik; Jerič Jožef, župnik v pok.; Kalan Andrej, duh. pomočnik; Karlin Andrej, duh. pom.; Kolar Matija, stolni vikar; Krašovic Kajetan, c. kr. umirovlj. oficijal; Keržič Anton, katehet; Lahajner Dragotin, posostnik in magistr. vradnik; dr. Lampe France, profesor; Ledenik Alfrud, tergovec; Lindtner Alojzij, c. kr. vradnik; Marn Jožef, profesor; Močnik Matej, umirovlj. učitelj; Pihler Jožef, umirovlj. c. kr. okrajni tajnik; Pirnat Tomaž, posestnik; Polak Dragotin, tergovec in posestnik; Rozman Janez, mestni župnik; Šiška Jožef, knezoškofijski dvorni kaplan; Zupančič Anton, profesor.

Vstanovljenje novih odborov. 11. svečana se je ta odbor tako-le vravnal: Predsednik: prošt dr. Ant. Jarc, podpredsednik: prelat dr. Andrej Čebašek, tajnika: gg. Dragotin Lahajner in Jožef Pihler; blagajnik: g. Kajetan Krašovic; knjižničarji: gg. Leopold Gestrin, Andrej Kalan, Jožef Pihler.

Znanstveni odsek gg.: dr. Andrej Čebašek, dr. Janez Janežič, msr. Luka Jeran, Jožef Jerič, Andrej Kalan, Anton Keržič, dr. Franc Lampe, prof. Jožef Marn, Jožef Šiška, prof. Anton Zupančič.

Iz Ljubljane. V petek, 17. t. m. ob 6 zvečer je P. Maks v Šenklaški cerkvi pričel svoje mojsterske postne govore. Napovedal je, da obség teh govorov je v besedah Modrega: „Spomni se Gospoda na vsih svojih potih, in bo vravnal tvoje stopinje“... Kaj je pot, ktera, kakošna so pota, razpotja, podpotja, ravna in stranska pota, kačja pota itd. itd. — to je precej obširno pojasnoval in omenil, da bo s preljubimi poslušavci preiskoval ta pota, z njimi hodil, da poslednji petek pride z njimi za Gospodom na Golgoto. — Spodbudoval je poslušavce, da je treba hoditi „z Gospodom, za Gospodom, pred Gospodom...“ Zavil je na pot, ki se imenuje „poklic življenja“ in kako zelo se pregreši kristjan, ako kakor taki svoj pot, svoj poklic zgreši, zataji značaj kerščanski in hodi vse druga pota itd. — Pri izverstnih govorih smé se upati, da bode tudi poslušavec vedno več, akoravno se mora priterditi, da jih je bilo precej prvi dan prav veliko. Zdaj pridejo tudi dijaki skupaj, ktere P. Maks sosebno ljubi in rad vidi pri pridigah; in sneg bo nekaj skopnel, nekaj ga odnaša Ljubljana, ter bo tudi v tem oziru vedno manj zadržkov. Odkar je bil P. Maks prvi pot v Ljubljani, so se mu Ljubljančani priljubili; spodobí se, da mu to blagodušnost povračamo z zaupnostjo, kar bo teknilo v naš lastni prid.

Iz Ljubljane. Ker je čas za nabiranje podpisov za versko šolo podaljšan do 15. marca, je s tem dana vsm in povsod lepa prilžnost, da nabirajo in pridobé še prav obilno podpisov, kar je tolikanj bolj važno in potrebno, ker to utegne koristiti in pomagati tako silno tehtni reči, namreč: otrokom ohraniti čisto vero za časno in večno srečo, ohraniti pa tudi čast in poštenje naši deželi. Ne bil bi lepo zaznamujan v obličji naše katoliške dežele, recimo, kraj, stan, človek, ako bi v tako tehtni zadevi potegnili z modèrnimi judi, framasoni, zaničevalci svoje lastne matere. Toraj je tudi vedeti, da so prav prazni in iz terte izviti vsi pomislíki zastran domačega jezika, čigar pravice postava o verski šoli nikakor ne krati in kratila nikoli ne bode. Naj torej naša dežela ne zaostaja pri nabiranju teh podpisov, temuč naj vsak verni katoličan brez pomislíka podpiše, da se Slovenci spet skazemo kot vzvišeno katoliški, kot verli slovenski Tirolci.

Od Dolenjske strani. Reči moram, da sem z veseljem prebral knjižico, „Keršanski detoljub“ in vabilo k pristopu tej bratovščini. To je bratovščina,

ktere živo potrebujemo o sedanjih brezvernih časih, o časih, ko je tako rekoč vzgoja mladine na dnevnem vprašanji. Dva sta, ki hočeta imeti mladino; na eni strani je pekel in njegovi sužnji ter liberalci s svojim časníštvom, in ti se borijo s slepo strastjo, z lažmi, z obrekovanjem, da bi mladino spravili v svoje mreže. Na drugi strani vidimo sv. Cerkev, kakor skerbno mater, ktera povdarja in terdi, da nji je naložena dolžnost čuvati mladino, ter jo vzgojevati na kerščanski podlagi. In to po vsi pravici; saj ji je izrekel Bog to pravico. Za to pravico se moramo boriti vsi katoličani, kakor en mož delati z vsemi močmi, svetovni kakor duhovni gospodje, priprosti in olikani. Tu ni treba nobene bojzljivosti, tudi ni treba skrivati svojih načel, tu gre za princip; zložno moramo klicati: Dajte nam mladino nazaj; dajte nam verske šole! Učimo se od naših nasprotnikov, kako prederzno in arogantno napadajo versko šolo! Preveč globoke so rane, ki jih je že vsekala šolski mladini brezverska šola; da, veliko je zlo, ktero je obrodila brezverska šola.

Tako ne more, ne smé biti dalje!

Poberi kopita, brezverska šola, in pojdi spat večno spanje! Zato smo bili veseli, ko smo čuli o peticiji za versko šolo in toliko večje je veselje, ko slišimo, da za njo podpisujejo prav pridno katoličani. Resnične so besede, moč je v društvu. Zato pa rastejo danes društva čez mero. Mož pobožen in bistre glave je pa izgovoril pred desetimi leti pomenljive besede: kolikor več društev, toliko slabše je na svetu. Imel je pa nekaj prav. In zakaj?

Napravljajo se društva tje v en dan; na eno, poglavitno, se pozabi le prerado, in to je, ker ljudje ne pomislíjo, da je vsa naša moč tudi v društvu slaba brez Božje pomoči in brez Božje podpore; in pa ako društvena pravila niso primérna zapovedim Božjim in sv. Cerkve. Eden je, ki daje rast, in ta je Bog vsega-mogočni, in ta je nad društvom, na to je tudi moč društva zastavljena. To podporo Božjo in pomoč božjo bomo pa sprosili ravno po društvu Detoljubov, kterege je namen: moliti tudi za to, da bi bila verska šola že skoraj vstanovljena. Zato smo bili veseli tega društva detoljubov. Pri nas se jih je vpisalo že precej; Bog daj obilih narastkov! Bog nam daj že skoraj versko šolo!

Eden za več drugih.

Krašnja, 20. svečana 1888. — Tudi Krašenjska fara bila je od 29. prosenca do 5. svečana deležna dobrote sv. misijona. Vodili so ga oo. jezuiti, preč. gosp. oo. Doljak, Kos in Starè. Ker je že vsem znano, s katerimi slovesnostmi se sv. misijon začne in konča, ne bom tega popisoval; omenim le, da so preč. oo. misijonarji koj s prvimi govori serca vsih faranov si pridobili, ter so imeli vedno obilo, navadno natlačeno cerkev gorečih poslušalcev, domačih in tujih.

Kar je pravih domačih, so (okoli 750), razun starih in bolnih, katerim nikakor ni bilo mogoče priti, so vsi sv. zakramente prejeli. Tudi tujih je bilo okoli 400. Domače so do malega vse prečast. oo. misijonarji spovedali; pri drugih pomagali so tudi sosednji gospodje, posebno Blagoviški župnik, gosp. Ljudovik Škufca. Ker še nikdar ni bilo v Krašnji sv. misijona, bili so farani posebno veseli ter so rekli: „Gosp. župnik bi nam ne bili mogli večega veselja napraviti!“

Misijonski križ naredil je Sebastjan Kostner iz Tirol; delo je prav lepo, umetno in ne predrago. V treh tednih po naročilu bil je križ že v rokah naročiteljevih.

Na prvo postno nedeljo pa je bila vstanovljena bratovščina treznosti, katera šteje že veliko število udov.

Preč. gosp. oo. misijonarjem pa naj bo s tem še enkrat v imenu domačega g. župnika in vsih faranov, za velik trud, ki so ga imeli in zraven še mnogo mraza prestatu morali, izrečena preserčna zahvala. Bog plati tisučero!

Ravno tako hvala gg. sosedom, ki so nas med tem časom obiskovali in pomagali!

Ko so nas 6. svečana ob 8 preč. gosp. misijonarji zapustili, žalostni smo stali okoli voza in marsikatera solza uternila se je iz očesa, ko smo jim zaklicali: „z Bogom!“ (Obljubili so pozneje pismeno, da bodo o svojem času imeli tudi ponavljenje sv. misijona, ker so vidili, da je seme njih svetih nauk padlo na dobro zemljo. Bog daj, da bi obilni sad obrodilo!)

A. R.

Koper, 14. sveč. (*Kako se godi ubogim šolcem. Iz zaseb. pisma.*) — Najprvo se Vam serčno zahvaljujem za poslanih... glid., katere mi je takoj izročil moj sošolec... Bog obilno poverni Vam in onemu, ki se je spomnil naji potrebnih dijakov. Bil sem ravno suh, in sem mislil, kje bom kaj dobil. Za drugi semester potrebujem zopet 3 knjige; mislite si lahko, kako sem bil vesel! Za večerjo imam kruh, če ga imam. Kadar pa imam kak sold, si s špiritom sogrejem malo kropa, v to bacim košček sladkorja in tako imam gorko večerjo.

Pervi semester sem srečno zveršil. Hvala Bogu in Majki Božji in vsem blagim dobrotnikom!

Tu podučujem nekega jurista v slovenščini in za to dobim vsako jutro kavo. To sicer ni veliko, pa hvaležen moram biti, da je vsaj nekaj.

Danes je pust. Brez „šem“ tudi tukaj ni.

Cerkev pa tudi tukaj skuša nekoliko zadostiti za ljudske traparije. Zadnje tri dni predpusta imamo tu izpostavljeno sveto Rešnje Telo in blagoslov: ob 11 dopoldau v stolni cerkvi, popoldan ob 4 pri sv. Križu, ob poli petih pri Kapucinih in ob petih pri Frančiškanih.

Najgerje, kar je tú v Kopru, je to, da kadar zveni Ave-Marijo, zjutraj, opoldan ali zvečer, skoro nikdo ne moli; vsaj očitno ne. Kakšen kmetič, ako ga v mestu obzvoni, se še odkrije, in par takih duhovnov poznam, a drugi ljudje so v tem oziru bele vrane.

V beli Ljubljani je v tem obziru še precej dobro. Mislim pa, da je vedno bolje, „derži ga raji, nego lovi ga.“

Bog obilo plati Vam, preč. gospod, in vsem dobrotnikom!

Razgled po svetu.

Dunaj. Poslanška zbornica je te dni imela na dnevnem redu študentovsko postavu, katero namerja priméroma spremeniti. Namérja se veči nadzor nad družbami višjih šolcev, ujdati se razposajenosti in nezrela politika, škiljenje čez domovinsko mejo; vtesniti se ima prevelika prostost ter se gledati na to, da se doseže pravi namen visokih šol. Eden paragrafov boje prepoveduje visokošolcem snovanje političkih družb, drugi celo prosto druženje med nekdanjimi in sedanjimi družbinimi udi. — Modro vravnanje te zadeve je pač ena naj potrebnih zadev, za kar bodo vsi previdni starši zelo hvaležni in bilo bi državi sami v naj večo korist. Nameri se večkrat, da skerbni starši sami se preselijo v veliko mesto, kjer ima njih sin šole nadaljevati, da bi ga nadzorovali in obvarovali razuzdanosti. Marsikteri

sin, ki je bil doma navajen na réd, je sam zapustil to ali uno veliko mesto, ko je videl, kako se tam godí, se je vernil domú in se podal v bogoslovje. Če se v tem res kaj izdatnega zgodí, je znamnje, da se na bolje obračamo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V molitveni namen je za mesec svečan
(februarij) priporočeno v molitev:

a) Vesoljni namen:

Posvečevanje nedelj in praznikov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Ta mesec bodi posvečen pokori in pripravljanju na srečno smert.

(Konec.)

Javna družba, ki to dopušča ali še celo sama tako počne, stori, kakor je nekdo opomnil, smerten greh; in ker se občni grehi tu na tem svetu kaznujejo s časnim zlom, kaj naj pričakujemo? Tako naj bi se posebno vprašali oni bogati gospodje in posestniki, ki zarad svojega dobička ne privoščijo delavcu cele nedelje. Naj pa tudi pomislijo, kako in kaj nameravajo delavci v onem brezbožnem času, ki jim še ostane od nedelje in o čemur se marsikaj od delavcev piše, kar človeka s skerbjo navdaja. „Greh pogrezuje ljudestva v revščino.“

Kar gosenice pusté, pojedó kobilice; kar kobilice pusté, pojedó hrošči; kar hrošči pusté, razjé rija.“ Tako je enkrat prerok Joel (1. 4.) izraelskim kmetovalcem govoril; v podobi pa vsem nedeljskim skruniteljem kaže konec njih neumnega počenjanja.

Nasproti lahko rečemo z nekim francoskim pisateljem: „Ozrimo se le na Angleško in na severno-ameriške združene države. Se li ta dva naroda, sicer nikakor ne boljša kot mi, zato manj vdeležujeta sreče in bogastva, ker posvečujeta vestno sveti dan mirú? Mar njih tergovina manj cvete, kakor naša? Je li njih mornarica manj mogočna in lepa? Njih obertnija, ali je kaj manj napredovala? Morda je njih obdelovanje polja manj umno? Njih blagostanje manj splošno in manj zagotovljeno? Pa čemu se oziramo tako daleč? Poglejmo le na jude v naši bližini! Se jim neki njihova kupčija slabeje obnaša, ker imajo o sobotah tako skerbno prodajalnice zaperte?*) Človek res komaj vé, ali naj se sramuje ali jezí, ko nasproti med kristjani ob nedeljah vse križem dela! Kaj pomaga tu vse antisemiško kričanje! spolnujmo kerščansko postavu: da postanemo prosti in srečni!

Naj žalostniše pa je, da v taki pozabljenosti na Boga in v taki brezbožnosti neumerljive duše medlé, da se v morji greha, ki se navadno rodi iz nedeljskega oskrunjevanja, potopé ter na večno pogubé. Nasproti pa nedeljskemu posvečevanju ni le časen blagoslov obljubljen, temveč ono je tudi porok večnega življenja.

Nedelja je dan Gospodov, ker je njegovi službi posvečena; je pa še veliko bolj naš dan, ker je dan

*) Poslušaj Ljubljana, poslušaj „stari terg!“ tako daleč smo zašli v skrunjenje dne Gospodovega, da se nam judje in protestantje morajo v izgled staviti!

našega zveličanja, ki si ga v službi Gospodovi zagotovljamo. Nedelja je dan Gospodov, ker je spominski dan njegovega vstajenja, zato tudi naš dan, ker je vstajenje Gospodovo temelj naše vere, našega upa, naše ljubezni, podstav vsega našega kerščanskega življenja. Ni pa nedelja samo spomin na vstajenje Zveličarjevo, temveč vdeležuje nas z mašo in pridigo, z molitvijo in prejemom ss. zakramentov, v resnici sadov odrešenja, ter vodi k veličastnemu vstajenju. Kakor je nemogoče, da bi kdo brez nedelje kerščansko živel, tako nas nasproti nedeljsko posvečevanje prav gotovo odvrta od greha, ter nas kliče k svetosti in pravičnosti.

In vse to želi Serce Jezusovo nam vsem; za to bomo vsak dan v tem mesecu molili, še gorečneje pa ob nedeljah in praznikih; zraven pa hočemo z novim ognjem popolno in vestno posvečevati te dni Gospodove.

Za mesec sušec (marcij): a) vesoljni namen:

Moški, da bi bolj goreče prejemali ss. zakramente.

(Spis, v ta namen poterjen in blagoslovljen od papeža, prihodujič.)

b) Posebni nameni:

1. *S. Mihael, M. na Japonskem.* Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali ne nadne zadeve. Japonsko. Več hudo skušanih vdov.

2. *S. Neža iz Prage.* Nedavno vstanovljene bratovščine Serca Jezusovega in njih voditelji. Edinost med različnimi narodi naših dežel.

3. *S. Kunigunda.* Katoliške kneginje. Gornje Frankovsko. Huda zadeva.

4. *III. postna. S. Kazimir.* Katoliški princi. Spreobrnjenje nasprotnikov pobožnosti Serca Jezusovega. Poljska.

5. *S. Janez Jožef od Križa.* Rodovi sv. Frančiška. Zelo važne zadeve zaradi poklica. Več posebno priporočenih samostanov in naprav.

6. *S. Koleta.* Kerščanski rokodelski stan. Katol. društva rokodelskih pomočnikov in delavcev. Več hudo tepečih devic.

7. *S. Tomaž Akv.* Odstranjenje nekerščanskih ukov iz naših visokih šol. Temeljito izobraženje duhovščine. Red pridigarjev.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Za srečo pri domači živinici. — Za ozdravljenje oči. — Za srečno popotvanje v Rim. — Bolna oseba. — V nogah bolna oseba za pomoč. — Bolna učenka za zdravje. — Oseba v nekih domačih zadevah za pomoč.

Zahvale.

V dušnih in telesnih prav hudih zadregah sem bila uslišana, ko sem se priporočila N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, in sv. Ant. Pad., in ker sem obljubila, torej zdaj očitno zahvalo naznanjam Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu P.

F. T.

Zahvala.

Hvala Tebi, mili Oče,
Naj glasi se noč in dan;
Serce moje čuti vroče,
Da sem hvalo Ti dolžan!

Hčerka moja — in edina,
Oh bolana tu leži!
Hudo kuha jo vročina,
Kašelj božico teži.

S prehlajenjem nakopala
Reva si je smertno kal;
Duša mi je žalovala —
Močno za njo sem se bal.

Misel pa mi v glavo šine,
Ko bedil sem neko noč:
„S serca kliči globočine
K Bogu, On bo dal pomoč!“

In ko k Bogu se zatečem —
Hčerko, glej! oblije pót;
Prav hvaležno torej rečem:
Ti poslal si ga, Gospod!

Pót prežene koj težavo,
Ki bolnico zlo mori,
In zavest se verne v glavo,
Ko bolezen dozori.

Hčerki vedno gre na bolje,
Hitro raste zdravja moč.
Zdaj mi reče dobre volje:
„Hvala Bogu za pomoč!“ —

Ker sem k Tebi se obrnil
V sili, dobri moj Gospod,
Zdravje hčerki si poveril —
Hvala, hvala, Tebi bod'!

Ivan Zarnik.

Iz tedenske torbice.

Ti mali „klop“, kaj si naredil?.. Kdo ti je rekel, sredi med pridigo gori po cerkvi prikrevsati do vélikega altarja, pa zopet kmalo med vsimi ljudmi doli nazaj! In kmali za teboj je zopet drugi enako storil in ljudi motil! Ali vaji je zeléneč najél ljudi v cerkvi motit?!.. Ali se to pravi hišo Božjo spoštovati? Kristus je skrunivce iz tempeljna izgnal, in tacega poredneža naj bi koj bližnji za uho prijél in resno zažugal, doma pa naj mu mati pokaže, kako „šiba novo mašo poje!“

Tudi druga leta o enacih prilikah so zanikarneži enako počenjali. Kaj je to?... Taki švigavec, ki je

hudobnemu dubu v cerkvi služil, zasluži šibo namesto večerje. Znamenje je tudi, da enaki smerkovci (ne manj smerkovke) niso podučeni, kako se mora svetišče Gospodovo spoštovati. Tu se ne sme sem ter tje letati, ampak pri miru biti. Odraščeni ljudje so večinoma pri miru in tiko, da bi se miška slišala tekati po cerkvi: taki mali méh pa škoplja s podkovanimi škerpeti po cerkvi, kakor da bi bil kdo vé, kaki oblastnik tam, ali pa kakor da bi se domá po dvorišču igral! Kaj bo iz tacih prederznežev?

Še bolj pohujšljivo je, ko v nedeljo ali praznik kar med sv. mašo se po dva ali njih več od vélikega oltarja doli po cerkvi zadervé in se z vrišem in šumom zapodé iz cerkve, in to dostikrat taki otroci, ki so že dosti stari in so toraj pod vclikim grehom dolžni pri celi sv. maši biti.

Starši, pésterne, veči bratje in sestre, učite take male zanikarneže, da je greh tako počenjati, da jih bo Bog tépel, ako se ne poboljšajo. Posebej pa: Ne pustite otrók samih v cerkev, ker malokrat dobro storé, — gougé se prav rado pohujšanje, ako ni pametnih ljudi pri njih.

Listek za raznoterosti.

† Gosp. Blaž Rasp, šenklaški glavni cerkvenik, posestnik, je umerl po dolgi bolezni 17. t. m., večkrat previden s ss. zakramenti, star 58 let, in je preteklo nedeljo ob 5 popoldne imel prav lep pogreb. Ranjki je bil tudi spreten izdelovalec paramentov, bander, baldahinov in raznih družih cerkvenih opráv ter zato obširno znau in priljubljen. Bodi torej v molitev priporočen. Bog mu daj večni mir!

† Gosp. Rudolf Milic, lastnik tiskarne in meščan, je 21. t. m. previden s ss. zakramenti, umerl po dolgi bolezni, star 71 lét, in bil pokopan 23. t. m. popoldne ob 4. Bog mu daj večni mir.

Šole, ki so bile zarad kozje bolezni prejenjale, se 24. tega mesca zopet pričnú.

V katoliški družbi je preteklo sredo-večer govoril gospod Kalau o slovenskem slovstvu ob času škofa Hrena.

Lichtensteinov predlog in skaljeno jezero. Prelepo jezero se razširja na daljavo in širokost. Mična in bistra je vsa poveršina, jasna kakor ribje oko. Prezalo odsevajo v njem solnčni žarki po dnevi in zvezde po noči. Obrobljujejo ga ob krajih imenitni oleandri, živo zelenje in pisano cvetje.

Kaj se zgodí?

V globočini zabučí in vstane velik potres, ki pokaže vse nesnage, ki jih tako zalo jezero skriva v notranjem. Gnjloba, blato, smrad in vse nesnage divje skaljenosti se prikazujejo na verhu.

Umevate — li podobo?

Lepo, jasno, še celo svitlo se je kazala vera pri marsikterem katoličanu, dokler je bil mir oziroma na vérstvo pri tem in unem katoličanu. „O tudi jaz sem katoličan!“ se je utegnil pobahati in o marsikterih pri-likah lepe besede govoriti o veri, o katol. Cerkvi itd.

Kar neprevidoma pa se razgerne potres Lihtensteinovega predloga za versko šolo po vsem obširnem jezeru naše Avstrije. In zdaj se začne očitno razodevati in kazati, kaj je v jezeru, kaj je v tem in onem sercu, ki je bilo poprej podobno mirnemu, zalemu jezeru. O

kako blatno, zadublo, ostudno kalno je mnogo jezero! Bojazljivost, strahopetnot, slabovérnost, groza pred zgubo, prevzetno zaničevanje vere, strastna mesenost... Tudi prav; naj se pokaže, kaj je v jezeru, — da se spoznamo!... Se vé da: „stoliček v prvi versti,“ — „narodnost v prvi versti,“ pisani liščki v prvi versti, „napihujeni méh v prvi versti“: v kateri „versti“ naj potem bo „vérska šola“ in „moški značaj?“ — Nobenega svetnika v pratiki in nobenega mučenca bi ne imeli v nebésih, ako bi se bili tako plašili Boga, pred ljudmi spoznavati in vero očitno terditi, kakor se zdaj godí! Zato pa se namaka še marsiktera gorka šiba za nas, predno zacvetó med našo inteligenco moški značaji, kakor so n. pr. med nemškimi katoličani.

V prid podpisov za versko šolo. Nekteri gospodje tožijo, da jim niso došle pole za podpisovanja. Peticijski odbor na Dunaju (G. J. Heindl, Dunaj, Stefansplatz Nr. 7) jih pošilja, v kakoršnem jeziku je komu drago. (Najberže pa bo marsikomu ložej, če si kar sam póle priredí, načerta, in zbira podpise, za ktere je čas podaljšan do 15. sušca (marca). Pravijo, da tudi pri nas bi utegnili kateri potegniti z judi in fajmavrarji ter zbirati nasprotné podpise; za to je potrebna gorečnost v zbiranju podpisov za versko šolo, in pa: ne poslušati lažljivih prerokov.

Iz Sarajeva, 19. svečana 1888. Moral sem na pot za 12 dni; v petek svečer sem prišel nazaj. — Poterjujem, da sem prejel od Vas 162 for. Vse sem oddal na odločena mesta. Zavod moj, Fojnica, Berčki, Hercegovina se zahvaljuje. Ne mogu više, — posla pune ruke — ne znam ni kud ni kamo. Ko bo mogoče, pišem kaj več. Priporočam se za int... Vse ide za dobre, katoliške namene. Z Bogom! Vaš hvaležni

Anton Jeglič.

V Rim sta pretekli ponedeljek odrinila prečast. gg.: Spirituval Jan. Flis in profesor Fr. Lampe. Srečen pot!

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: 12 gld. z naslednjimi versticami:

Kadar mraz človeka stiska,
Malo se učít' mu ljubi;
Če pa lakot še pritiska,
Vse veselje gre po zgubi. —
Sem dijak bil to poskusil,
Nad „osodo“ jezik brusil;
Zato mili so mi d'jaki,
Ki zdaj v bedi so enaki! —

Čast. g. župnik G. Jakelj 1 gld. — Pobratima J. M. S—e in F. S. Š—č s pristavkom: „Podpirajmo nadobudno našo mladež“ — 6 gld. 75 kr. — Milgsp. prelat in kan. dr. A. Čebašek 5 gld. — Čast. g. kaplan Fr. Mekinec 2 gld. — H. 50 kr. — Čast. gosp. kat. Simon Zupan 2 gld. — Slavna kmet. posojilnica za ljubljansko okolico 10 gld. — Blag. gosp. mojster Jenko 1 gld.

Za sv. Očeta: Z Rudnika po čast. g. župniku Gr. Jakeljnu 17 gld.

Za sv. Detinstvo: Marija Grošelj 1 gld. — Čast. gosp. Blaž Petrič, župnik v Velesovem, 10 gld. 53 kr. — Čast. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 11 gld.

Za bandero N. lj. Gospé presv. Serca: Frančiška Tomažič 1 gld.